

30/8

Politiska hjärtan

Flertalet svenskar är i största allmänhet, i princip, förbittrade över förföljelse och förtryck av människor, av olik-tänkande eller av socialgrup-per, nationaliteter och raser. Men många, även utanför ytter-lighetsriktningarna, har politi-serat även sina hjärtan. Folk som blir ursinniga inför ett djurplågeri hörde med jäm-nod berättelserna om hur na-zisterna pinade judar och ra-dikaler. Om rapporterna var alltför obehagliga, flydde man gärna till illusionen att de var överdrivna, att man i själva verket inte visste något be-stämt; man kröp in i ovisshe-ten eller okunnigheten för att få lugn. Särma människor talar med ursinne om de kom-munistiska illdåden och tror utan hämningar på alla skild-ringar av dem. Andra har an-passat sig i den motsatta rikt-ningen; de berörs inte, de lit-ar inte på, de undviker att besväras av uppgifter från länderna bakom järnridån.

Nu, tio år efter kriget, är det andra bevis på hjärtanas politisering som faller i ögo-nen. De svenskar som följer med händelser ute i världen är nästan genomgående mot imperialism och kolonialpolitik, anhängare av de förtryckta folkens kamp för frigörelse i Afrika och Asien. De är känslomässigt starkt engagerade på arabernas sida mot fransmän-nen, på negrernas sida mot boerna i Sydafrika; de är glada över att Indien och Indo-nesien blivit självständiga och att de svartas läge i de ameri-kanska sydstaterna förbättras. Men ofta står de samtidigt — utan att vara kommunister

eller kommunistympatisörer — likgiltiga eller systematiskt ovetande inför den permanenta terrorn gentemot erövrade och undertryckta folk i öster. Och dock tycks reaktionen vara äkta — det varma deltagandet i det ena fallet likaväl som hjärtlösheten i det andra.

Det är inte svårt att hitta på förklaringsgrunder, även om de är osäkra. Den kommunistiska terrorn är gammal och van och uppfattas därför som självfallen; följden är att likvideringen av några hundra tusen i Baltikum knappast känns mera upprörande än en avrättning i London. Denna terror är i det stora hela så effektiv att vi inte hör offrens klagan; även negrerna i Syd-afrika är vida friare än trä-larna i Sovjet, och därför kan deras olyckor och deras förhoppningar nå fram till vär-lden; araberna i Marocko kan göra uppror därför att de är mindre totalt undertryckta, mindre fullständigt bevakade än östtyskar, tjecker och pol-lacker. Det kommunistiska våldet betraktas som stabilt, och det som inte kan ändras finner åtminstone de utomstående uthärdligt. Tanken på en frigörelse av folken i öster förbinds med risk för ett stor-krig och alltså med risk för oss själva; revolter och strider i Afrika kan man ta ställning till utan sådana farhågor, och här kan man alltså låta hjärtat tala.

Aug 9l. 7K.
 5 ul. 6 m. 4 a.
 S: a 31.